

hovedet vilde gaa ind paa Anlæget af faste Forter, dersom det var mit Standpunkt med Hensyn til Forsvaret af Kjøbenhavn, skulde jeg ikke gjøre den ringeste Indvending derimod fra et militært Standpunkt. Jeg kunde have finansielle eller andre Grunde derimod, men fra et militært Synspunkt vilde jeg da være med til at bevilge disse Penge. Hvis den ærede Ordfører stillede sig paa det Standpunkt, forstod jeg ham; men hvis han ikke vil det, forstaaer jeg ham sandelig ikke, saa giver han jo Kanoner, som fra alle Sider erkjendes kun at have et meget tvivlsomt Værd. Saa siger man: Hvad gjør det, om vi tage disse Kanoner af tvivlsom Betydning, vi kunne jo flytte dem. Men det er ikke rigtigt, at disse Kanoner saaledes egne sig til ethvert Brug, det er egentlig pantserbrydende Kanoner, og særlig Søfortskanoner, og den ærede Minister har selv bekræftet, at Afstutagerne ere konstruerede til at staa ikke ombord, men i Land. Alle disse Kanoner maa, som bekendt, undergaa Forandringer, naar de skulle flyttes, og det er altsaa en Misforstaaelse, naar man siger, at de kunne flyttes. Det kan i ethvert Tilfælde ikke ske uden Forandringer. (Afbrydelse af Ordføreren). Ja, denne Bemærkning om Flytningen tror jeg, at det ærede Medlem sætter megen Pris paa, den kan jeg ikke forbigaa. Disse Kanoner flyttes ikke, uden at det koster en hel Del Penge, og at der spildes mange Penge. De flyttes ikke, uden at der baade offres Penge paa at opstille dem nu og Penge paa at betale for den Konstruktion af Afstutagen, som de nu skulle have, og siden maa der offres Penge paa at forandre den igjen (Verg: Nei!). So, dersom de skulle bruges andesteds, maa de forandres, det er Noget, som maa indrømmes. (Verg: Skulle Kanonerne forandres?). Nei, det ærede Medlem veed jo, at der er Tale om Afstutagen, det behøver jeg jo ikke nærmere at forklare. Altsaa siger jeg, de kunne ikke flyttes, det er Søforts-Kanoner, men de kunne bruges, hvis man faar andre Søforter anlagt, det er rigtigt, og der giver jeg igjen det ærede Medlem Ret. Saasnart vi ere inde paa, at vi skulle anlægge nye faste Forter, saa siger jeg: Lad os kjøbe disse Kanoner, thi saa kunne de flyttes, men der er ingen Mening i at kjøbe netop disse Kanoner, naar man ikke vil anlægge nye Søforter. Saa siger det ærede Medlem: Det kan ogsaa gjerne være, at man vil anlægge nye Søforter, naar det blot ikke sker her ved Kjøbenhavn, men et andet Sted f. Ex. ved Helsingør eller Aggersøund, eller hvor i Verden saadanne Forter kunne tænkes anlagte. Nu vil jeg for det Første lade det staa hen, om det i saa Fald i og for sig er rigtigt at kjøbe saadanne Kanoner, om der ikke kunde være andre, som vare bedre, men i ethvert Tilfælde synes jeg, at det maa være klart for ærede Medlemmer, at det er fuldstændig uformulering at gjøre en Udgift af 2½ Mill. Kr. til Kjøb

af Kanoner til Forter, som man endnu slet ikke har nogen Tanke om, hvor de skulle ligge. Saa siger jeg, det er bedre at vente med at kjøbe Kanoner, indtil man overhovedet veed, hvor man vil lægge Forterne. Naar man saa har anlagt disse, kan man kjøbe Kanoner, thi ellers risikerer man at kjøbe Kanoner, som til den Tid for en stor Del ikke kunne bruges. Thi hvilken uendelig Forandring kan der ikke til den Tid foregaa i Artilleriet? Jeg vil blot bede ærede Medlemmer tænke paa de Mar, vi have oplevet, hvorledes baade Pantser- og Artillerispørgsmaalet har udviklet sig. Jeg sætter i Anledning af det Spørgsmaal, som længe har været paa Bane, at Pantserets Opgivelse feirede i Løbet af nogle Mar, hvad Mening vilde der saa være i at kjøbe pantserbrydende Kanoner? Naar man overhovedet kommer bort fra Pantserstyret og altsaa kommer ind paa at bygge Sibenes Styrke ikke mere paa Pantser og saa Kanoner, men paa et stærkt og rigt Artilleri og intet Pantser, saa kommer det slet ikke an paa at have pantserbrydende Kanoner, men saa gjælder det om at have et talrigt Artilleri ligesom i gamle Dage. Altsaa alle Hensigninger til Flytning af disse Kanoner til imaginære Forter, som skulde ligge paa et ubekendt Sted, indeholde ikke nogen Grund til at anskaffe disse Kanoner. Det er kun til nye faste Forter ved Kjøbenhavn, at de Herrer her ville bevilge Penge. — Naar jeg nu kommer til den finansielle Side af Sagen, da tror jeg ikke, jeg behøver at tilføje mange Ord derom, thi det ærede Medlem har selv oplæst saameget af Betænkningen, og det er af de Spørgsmaal, man meget let kommer paa det Rene med. I Virkeligheden forholder Sagen sig saaledes, at vi komme bort fra vort Standpunkt i Efteraaret, at vi gaa bort fra at nedsette Forsvarsbevillingen til 1,200,000 Kr. og gaa til at binde os i 3 Mar til en Bevilling af 800,000 Kr. over, hvad vi ellers bleve nøbte til at give. Nu vil det ærede Medlem ganske vist ved forskjellige Beregninger fordele Beløbet paa forskjellig Maade, men jeg tror slet ikke, at man kan komme nogen Vegne dermed; vi maa tage Tingen som den foreligger. Man kan altid gjøre en Gjennemsnitsudgift større eller mindre ved at tage et større eller mindre Antal Mar og trække sammen og vide ud derpaa og derved opnaa at stille Noget op, som ikke er rigtigt. Nei, man skal tage, hvad der i Virkeligheden praktisk ligger for, og da er det et uomstrideligt Faktum, at vi binde os til at anvende 2½ Mill. i 3 Mar for at kjøbe 6 Kanoner, som i Grunden kun faae deres rigtige Betydning, naar der bliver anlagt faste Forter, som endnu ikke ere byggede, og vi binde os altsaa til i de næste tre Mar at vedblive at give omtrent 2 Mill. aarlig mere til Forsvarsvæsenet. Det er det Dobbelte af, hvad man har givet i de første 5 Mar efter 1872. Altsaa, den finansielle Be-